

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τῆς ἐξοχῆς παιδικῆς περιοδικῆς οὐγγράμματος, ἀληθεῖς παρασχόν ἐπὶ τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἀρχαῖται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωστέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, Ἐναγλι. Χρυσοσπηλαιώτισσης

Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Φεβρουαρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 8

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: **Φῶν Μακαροῦνη** (Α. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα) **Ωραιοῦ Ἀγεμόνη** (Τ. Ν. τὸ προτιμώμενον) **Ναύτην τοῦ Βόρειου** (Κ. Ε.) **Ὁράτιον Κόκκην** (Ζ. Χ.) **Χρυσομυλλοῦσαν** (Μ. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα) **Χαίρω** διότι ἀκολούθησεν τὰ ἔργα τοῦ ἀδελφοῦ σου, τοῦ παλαιοῦ καὶ ἀληθινοῦ μου φίλου, ὁ ὁποῖος τόσον ἔβρασαν εἰς τὸν κύκλον μας.) **Γατίσαν** Σπῶ (Ε. Μ.) **Ἀμαρυλλίδα** (Α. Π. πῶς ὄχι; θὰ σ' ἐνθυμούμαι καὶ θὰ σου ἀπαντῶ πάντοτε.) **Κόρη** τῆς Ἀχαΐας (Α. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα: εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσοπάθωμά.) **Μαργαρίταν** τῆς Ἀνατολῆς (αὐτὸ ἐξέλεξα, καὶ χωρὶς ἀρχικᾶς) **Γηπέτην Ἰσραῖα** (Ν. Ν.) **Χρυσίζουσαν Ἀνατολὴν** (Α. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα) ἰδὲ τί λέγει ὁ Ὁδηγὸς περὶ Πν. Ἀσκίσεων) **Φύλλον Ἀπόλλωνα** (Γ. Σ. αὐτὸ σου ἐξέλεξα ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἀδελφῆς σου, ἢ ὅποια μοῦ ἔγραψεν ἀντὶ σου, τώρα δὲ περιμένω καὶ ἰδικήν σου) καὶ **Μουχοαναδραμμένην** (Α. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα, ἀλλὰ χωρὶς τὸν ἀναδιπλασιασμόν, ὁ ὁποῖος ἐδῶ εἶνε περιττός.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι. Παραλειφθῆσαν αὐτὴν τὴν φορὰν ἐλλείπει χώρου· αἱ σπουδαιότεραι μόνον ἀνεβλήθησαν διὰ τὸ προσεχές.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν νάνταλάξουν: ἢ **Πριγκίπισσα** τοῦ Ἀχινοῦ μετὰ τὴν **Τουρκίδα** τῆς **Τερψιθέας**, **Χιονόλευκον Περιστερὰν** καὶ **Ροδοφατισμένην Ἄσπιν** — ἢ **Ἡγεμονίς** τῆς **Σύρου** μετὰ τὴν **Ἀνθοπόλιδα** τῆς **Βερόνης**, **Ρωσικὴν Καρμέλιαν** καὶ **Ἐλ. Ληίδα** τοῦ **Βορᾶ** — ὁ **Καραγκιόλης** μετὰ τὸ **Κῆμα** τῆς **Σαλαμίνος** καὶ **Τοῖν-Τοῖν-Ταίναμα** — ὁ **Ναύαρχος** **Θεοδότος** μετὰ τὴν **Ταυγέτην**, **Ἀρχαίτη** καὶ **Ζωφρον** **Μεσαίωνα** — ἢ **Ἀγριοβιόλεττα** μετὰ τὸν **Πικ Νικ**, **Σαμακὴν Σημαίαν** καὶ **Νεαρὰν Καλλιτέχνίδα** — ὁ **Ἀρ. Ἀλ. Μελετόπουλος** μετὰ τὸν **Δ. Βόσσαρη**, **Δ. Πικιοῦνη** καὶ **Δ. Ραζικόσκαιαν** — ἢ **Δημόσιον Βάλου** μετὰ τὴν **Ἀνοιχτὴν Καρδίαν**, **Καρδίαν** τοῦ **Πέτρα** καὶ **Ἀμφιλόχη** — ὁ **Ἀγροτικός Δράκων** μετὰ τὴν **Ποιητρίαν Σαφῶ**, **Ἑλληνικὴν Σημαίαν** καὶ **Πελ. Συρογιάννην**, — ὁ **Ἡλιος** τῆς **Ἀγῆς** μετὰ τὸ **Ἑλληνικόν** **Ἐδαφος**, **Πενθοῦσαν Καρδίαν** καὶ **Μερεξεδένιον Μπουκετάκι** — τὸ **Πηγιόν** τῆς **Ἐρήμου** μετὰ τὸ **Λουλοῦδι** τοῦ **Βουρῶ**, **Καρδερίαν** καὶ **Ἀρτίο Μαστέλλο** — ὁ **Ὀρίων** μετὰ τὴν **Καρδερίαν**, **Ἡγεμονίδα** τῆς **Σύρου** καὶ **Ἄνθος** τῆς **Ἀλόης** — ἢ **Μαρίδα** τοῦ **Ἐθιπού** μετὰ τὸν **Δ. Στουδίτην** — ὁ **Ἑλληνικὸς Στάδος** μετὰ τὴν **Κυματίζουσαν Θάλασσαν** καὶ **Μικρὸν Τυμπατιστήν** — ὁ **Ζωγράφος Παράσιος** μετὰ τὸν **Ἰωάννην Γ. Μπούμπουλην** καὶ **Νεαρὸν Ζωγράφον** — ὁ **Ἰσημερινὸς** τοῦ **Κόσμου** μετὰ τὸν **Ἀσπροποταμίτην** καὶ **Πικ - Νικ**

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς **Κίχλην** (ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητὴς καὶ ἔχει ψευδώνυμον· σὲ συγχάρω διὰ τοὺς βαθμοὺς βεβαίως θὰ δημοσιεύσω καὶ Ἀσκήσεις σου· νέος Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῆσθαι θὰ πλησιάζῃ νὰ ἐκαντηθῆ ἢ Συλλογῇ, τὴν ὅποιαν μὰς ἐδοῦκεν ὁ **Δ' Διαγωνισμὸς**.) **Πηγιὸν** τῆς **Ἐρήμου** ([E] διὰ τὰς ἐμπέτους ἐντυπώσεις σου.) **Χωλὸν Διάβολον** (χαίρω πού σου ἤρρεε τόσον ὁ **Βράχος** τῶν **Γλάρων**) πάντοτε αἱ ἐπιστολαὶ σου εἶνε πλήρεις ἀγάπης· ἀλλὰ διατὶ τόσον βιαστικᾶς;) **Πειραικὴν Ἄδραν** (τώρα βέβαια τὸ λαμβάνετε ἐνωρίτερα) **Καταρτίαν** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσοπάθωμά, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ νέα μου φίλη θὰ εἶνε ὅπως καὶ τὴν συνιστᾷς) **Κιχὴν Σαραντάρη** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν νέαν φίλην) **Πέπλον** τῆς **Ἀθηνᾶς** (μὴ το εἴπῃς εἰς κανένα, διὰ νὰ μὴ το μάθῃ κα-

νεῖς) **Ἀρκούδαν** (ἢ δραχμὴ πού ἐπλήρωσε δ' ἀλλαγὴν, εἶνε δι' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, νομίζω ἢ μήπως ἐπράτειες καὶ ἄλλο;) **Γερ. Καραουλάκη** (ἔχει καλῶς) **Σπαρτιατίδα Κελλωνίδα**, **Δίγναιαν Ἀθηνᾶν** (ἢ ὅποια καὶ πάλιν ἐξεσοπάθωσεν, καὶ δὲν ἔχω λόγους νὰ τὴν εὐχαριστήσω) **Σοφὸν Πιττακὸν** (αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν ἐγκαίρως· βλέπεις λαπὸν διὰ τὰ κατόπι φυλλάδια εἶνε ὅπως τὸ πρῶτον καὶ καλλίτερα· καὶ πού νὰ ἰδῆς ἀκόμη παρακάτω!) **Ναυτοπούλαν** τῆς **Ἀθροῦ** (ἢ βέβαια· οἱ φιλόμοιοι εἶνε πάντοτε ὀλιγότεροι· τὰ περιοδικὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἔχουν περισσοτέρους συνδρομητὰς, ἀλλὰ καὶ ὁ πλῆθυσμός των ἐθνῶν τούτων εἶνε δεκαπλάσιος τοῦ ἰδικού μας) **Ἀσκήτην Καμέλιαν** (σὲ συλλυπούμαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ **Γιοῦλιβερ** μου ἐνθύμισεν τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἰδικού μας· Ὁ θέλλου, καὶ μὴν τα ρωτᾷς!) **Κάλλιχα** **Ρόδου** (καλῶς ἦλθες, καὶ νὰ μου γράψῃς) **Φθισιοπαρμένη** **Νύκτα** (θὰ τὰ ἔλαβα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσοπάθωμά καὶ διὰ τὰς ἐκφράσεις τῆς θερμῆς ἀγάπης) **Ἐιρήνην Α. Πατρῶνα** (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς συχνά) **Κόδρον**, **Μαύρην Περιστερὰν**, **Κυλαμιάν** (ἔστειλε) **Καλῶς** **Ὀρίσιος** (χαίρω πολὺ πού ἔγινες καλὰ· δέχομαι εὐχαριστικῶς τὸν ἀδελφόν σου) **Τύριθα** (ἢ ὅποια εἶνε κατενοουσιασμένη μετὰ τοὺς Ἀθηναίους **Περιπάτους**· κάθε φορὰν πηγαίνει εἰς τὸ Μουσεῖον μετὰ τὸ φυλλάδιόν μου εἰς τὰς χεῖρας καὶ βλέπει τὰ ἀγάλματα, τὰ ὅποια περιγράφει ὁ κ. Φαίδων· τὴν ἄλλην φορὰν τόσον ἀφῆρθε εμπρὸς εἰς τοὺς Ἀπόλλωνας, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν κλείσωμεν μέσα!) **Νεαρὸν Ζωγράφον** (κατενοουσιασμένον μετὰ τὸν Ἐγγονοῦ Ἀυτοκράτορος, μαγευμένον μετὰ τὸν Ἀγγέλον τῆς Ἀγάπης) **Ἐλένην Περούακην** (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου· αἱ φίλαι σου εἰμπορεῖ νὰ σου ἔστειλαν κάποτε ἀσπασμοὺς καὶ νὰ μὴ ἐφημοσίουθησαν ἐλλείπει χώρου· ἄλλ' ἂν ἦσαν προσάσει· Μ. Μυστικῶν θὰ ἐδημοσιεύοντο, εἶνε ἀδύνατον) **Θησεία Πινδιαν** (θὰ ἐλήφθησαν) **Ἐνδοξον Φαριανήν**, **Μοῦσαν** τῆς **Ἀστρονομίας** ([E] διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν σου· περὶ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης) τὴν ἄλλην, ἐπίσης ὠραίαν, ἔστειλε πρὸς τὴν **Ἀνδία** **Ἰουλιαν** **Σωμικήν**) **Ἰωάννην Χ. Σολιῶτην** (δὲν το ἐξύρισε! πάντοτε πρέπει νὰ ἐλπίζῃ κανεὶς) **Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα**, **Κουκουρτίκον** (θὰ γράψῃς τὸνομά σου, ἂν θέλῃς νὰ το φανερώσῃς εἰς τὸν μεθ' οὗ ἀνταλλάσσῃς· εἰδεμὴ τὸ ψευδώνυμόν σου) **Μαινομένην Θάλασσαν** (μήπως ἡ ταινία, ὑπὸ τὴν ὅποιαν σου στέλλω τὸ φύλλον, ἔχει λάθος εἰς τὸ ἐπώνυμον; γράψε μου, σὲ παρακαλῶ) **Νίκον Διακόπουλον** (τὴν λύσιν θὰ εὕρῃς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν τοῦ 48 φύλλου τοῦ ἰδίου τόμου, σελ. 382) **Ἡλιον** τῆς **Ἀγῆς** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Φεβρουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 27 Μαρτίου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμοῦ, ποιεῖται ἐν τῷ ἔμφερῳ μας εἰς φακέλλου, ὃν ἐκάστου περικεῖται 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

85. Λεξιγράφος.
Θεᾶν μετὰ Μακεδόνα θὰ ἐνώσης στρατηγὸν
Κ' εἰς τὴν ζῶην θὰ φέρῃς φιλόσοπον νεκρὸν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ **Μονομνοῦ** [E]

84. Συλλαβόγραφος.
Τουλάχιστον τὸ πρῶτόν μου
Σὲ ἐρωτᾷ τὸ δευτέρον μου,
Ἄνωτομια τὸ τρίτον μου
Φιλόσοπος τὸ σύνολόν μου.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς **Διχομήνου Φουζίας** [E]

83. Μαγικὸν Γράμμαμα μετὰ Τετραγώνου
Τῇ ἀνταλλάγῃ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν

κάτωθι λέξων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἔξω ἀπὸ τὰς τετραγώνων.

Τοῦς, Δαρία, Ρήσος, Ἰσμός.
Ἐστὴν ὑπὸ **Ὀλπιος τοῦ Ἰπριτίου** [E]

86. Στοιχειόγραφος
Ἐλαφρὰ πετῶ ἔστ' ὕψη, ἂν μάρτησῃς ὅπως εἶμαι,
Ἀλλὰ εἴ μου ἓνα γράμμα ἔστ' Αἰγαῖον διὰ νὰ
[καίμαι]

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς **Κυματίζουσης Θαλάσσης** [E]

87. Ἀστὴρ
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς **Χιονοποταμίας**
88-89. Λογοπαλιγνία.

1. — Ποία γλῶσσα ἔχει εστρά;
Ἐστὴν ὑπὸ **Ὀλπιος τοῦ Ἰπριτίου** [E]

2. — Ποιοὶ ἀθάνατοι ἀπέθανον;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς **Φιλοπάρετος Ἰάδος** [E]

90. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 6 = Στρατηγός.
2 3 4 5 6 7 2 = Χώρα τῆς Ἀσίας.
3 5 2 = Θεᾶ.
4 2 3 7 2 = Ὁνομα κύριον θηλυκόν.
5 3 4 2 = Χρήσιμον εἰς τὰ πλοῖα.
6 5 3 8 6 = Ἀυτοκράτωρ.
7 8 6 7 2 = Χώρα τῆς Ἀσίας.
8 3 7 8 6 = Ἀσπερισιμὸς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ **Μονομνοῦ** [E]

91. Φωνηεντόλιπον
Μνδρς-τν-φθν-πρν-τς-ψς-πν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς **Φιλοπάρετος Ἰάδος** [E]

92. Ἑλλητισοῦμφωνον
ε-α-σ-ω-α-ι-η-ε-ο-ι-η.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς **Κίχλης** [E]

93. Ροιθός
μ π Ι
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ **Ρόδου** τῆς **Ἀγῆς** [E]

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ 48 φύλλου.

665. Ἐνδύω, (ἐν, δύο). — 664. Χάγη, (χὰ γῆ). — 668. Χρῶμα - Χῶμα. — 666. Τὰ παπούτσια.

667. ΑΝΤΙΟΠΗ
Ρ Δ Ι
Τ Γ Ι
Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ Α
Κ Ι Τ Σ
Ρ Σ Τ
Ι Ο
Σ Σ

668. Φ Α Ρ Ο Σ (μικρὸς Ο ΡΑΦΑήλ)
Γ Ω Ν Ι Α (ἐπὶ ΑἴΝΩ Γενικῶς)
Σ Α Ο Σ (ἐπιμελῆς ΟΛΑΔΣ)
Τ Ε Ρ Α Σ (ὡς ΑΡΕΤΗν)
Α Ρ Τ Ο Σ (ὡμοῦ Ο ΤΡΑχηλος)

669 - 672. 1, Τὸ σαλέπι (σὰ λέπι.) 2, ἡ θύελλα (θῶ ἔλα 1). 3, Ὅτι καὶ οἱ δύο εἶνε ὅμοιοι. 4, Ἡ μερὶς (εἶμαι ρίς). — 673. Ὅχι βέβαια δίδει ὁ Β. ὁμολογῆσας ὅτι δὲν ἔχει τὸ γνῶθι σαυτόν, ἀπέδειξε ὅτι τὸ ἔχει. — 674-678. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ ζῦου λέων, σχηματίζονται αἱ λέξεις: **Ναπολέον, Κλέων, Τυμολέων, Χαμαλέων, Λεονίδα**. — 679. Εἶνε 10 ἐτών, γεννηθεὶς τῷ 1869, διότι: 1+8+8+9=26+4=30. Τὸ 1/2 τοῦ 30 καὶ τὸ 1/15 (6+2) κάμνουσιν 8, ἦτοι τὰ 1/2 τοῦ 10. — 680. Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον. — 681. Παρὰ μικρῶν μὴ ζῆεις μεγάλα.

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 61.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ὑπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον τῆς Προβηγγίας, ἢ κοινοτροπῆς ὁδοῦ ἐξετίθειτο ὡς ἀπέραντος ταῖνια λευκὴ, καταπονοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς.
Ὁ κυανὸς οὐρανὸς δὲν εἶχεν οὔτε ἐν σύννεφον οὔδε μίαν πνοὴν ἀνέμου ἐκίνοι τοὺς κλώνους, καὶ εἰ τέτιτες ἐτόνιζον ὑπὸ τὰ πράσινα φυλλάματα τὸ ἄσμα τῆς ἀνοίξεως.

Ἦτο ἀνοίξις τῶ ὄντι, ἡ ὠραία ἐκείνη ἀνοιξις τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν, ὑπὸ τὸ θάλπος τῆς ὁπλοῦς ἀναβάλλει καὶ ἀναζωογονεῖται ὅλη ἡ φύσις, ὡς ὑπὸ τὸ ὄμμα τοῦ Δημιουργοῦ.

Τὰ δύο παιδιὰ ἐβάδιζον εὐθύμως, μετὰ τὸν σάκκον ἐπὶ τοῦ ὤμου, (δῶρον τοῦ μαστρο - Λανσάκη, ὁ ὁποῖος ἐνόουσε νὰ βοηθήσῃ εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδίου,) μετὰ τὴν ράβδον εἰς τὴν χεῖρα, μετὰ τὸν μετρίχην εἰς τὰ χεῖρα, κάποτε δὲ καὶ μετὰ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὁσάκις ἐσυλλογίζοντο τὴν ἀγαθὴν γραίαν, τὴν ὅποιαν ἄρνον ὀπίσω των, μόνην, ἐγκαταλειμμένην εἰς τὸν γλαυρὸν τάφον, ὅπου, διὰ πολὺν καιρὸν, δὲν θὰ ἤμποροῦσαν νὰ ὑπάγουν νὰ γονατίσουν καὶ νὰ βυκαλίσουν τὸν αἰώνιον ὕπνον τῆς μετὰ τὴν ἀφελῆ των προσευχῆν...

— Ἡ Γλυκερὶς μοῦ ὑπογέθηκε, ὅτι θὰ τῆς πηγαίνῃ ἄνηθ' ἄνε Κυρικῆς, εἶπεν ὁ Γκύ, ἀποκρινόμενος εἰς τὴν σκέψιν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ εἰς τὴν ἰδικήν του.
— Καὶ ὁ μαστρο - Λανσάκης μοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ τῆς κάμῃ μνημόσυνο.
— Καθμένη γιγχιγὰ!.. Ἀπὸ τὸν καιρὸν πού δὲν τὴν ἔχω, μοῦ φαίνεται πῶς ὅταν τὴν εἶχα, δὲν τὴν ἀγαποῦσα ὅσο ἔπρεπε, καὶ τώρα μετνοῦ πού τὴν ἐλύπησα ὁ ἀνόητος τόσας φορές.
— Τὶ ἀρωσιώμενη πού ἦτιν εἰς τοὺς κυρίους τῆς 1 μετὰ πῶσῃ ἀγάπῃ ὠμιλοῦσε γιὰ τὴ μητέρα σου!
— Εἶνε οἰκογενειακὸ σας, εἶπεν ὁ

Γκύ, κυττάζων τὸν φίλον του μ' ἐκφραστικὸν μειδίσμα.
— Πραγματικῶς, ἀγαπητέ μου Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Γωλιτέρος, εἶμαι ἀποφροισμένος νὰ κολουθήσω τὸ παραδειγματῆς.
— ὦ, εἶμαι βέβαιος! Ἡ γιγχιζ δὲν θὰ ἔχη κανένα παραπονον ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν, μετὰ τὴν ὅποιαν θὰ με ὑπηρετήσῃς.
— Ὅχι κάμω, ὅτι περνᾷ ἀπὸ τὸ χεῖρ

— Νά, γιατί δὲν μπορεῖς νὰ πῆς ψέμμα. Ὅταν τύχη νὰ πῶ ἐγὼ κανένα, κοκινίζεις γιὰ λογαριασμὸν μου, καὶ ἡ ἐντροπή σου με προδίδει ἀμέσως. Οὐμᾶσαι! Ὅταν ὠμιλοῦσα ἐγὼ, ἡ γιγχιζ ἐκύτταζε σένα, γιὰ νὰ ἰδῆ μέσα ἔστ' ἄματι σου ἂν ἔλεγα ἀλήθεια... καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γελασθῇ ποτέ. Ἡ χρυσὴ μου γιγχιζα! Πόσα δὲν ἔκαμε γιὰ νὰ μου κόψῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, χωρὶς νὰ το κατορθώσῃ!

« Τὰ δύο παιδιὰ ἐβάδιζον εὐθύμως » (Σελ. 65, στλ. α'.)

μου, εἶπεν ὁ Γωλιτέρος. Ἰκανώτερος ὑπηρετῆς εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρεθῆ, ἀλλὰ πισιότερος ἀπὸ ἐμέ, ὄχι!
— Τὸ πιστεύω, Γωλιτέρε μου, ὀμιλεῖς μετὰ εὐλικρίνεια· ἀλλὰ καὶ κάποια πονηρία δὲν βλέπεις κάποτε, ἐνῶ εὐὸ ἔχεις μίαν χρησιμότητα πού... με ἀνησυχεῖ πολὺ. Τὸ ξεῦρες πού ἂν εἶχα κανένα μυστικόν, δὲν θὰ σοῦ το ἐμπιστεύομουν;
Καὶ τὸ ἔλεγε μετὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἂν ὁ Γωλιτέρος ἦτο πονηρότερος, θὰ ἐνόει ὅτι ὁ Γκύ εἶχε τῶντι τὸ μυστικόν του.
— Γιατί; τὸν ἠρώτησε.

— Εἰς τὸ ἐξῆς ὁμῶς δὲν θὰ λέγῃς ψέμμα, ἀγαπητέ μου Κύριε· αὐτὸ δὲν ταίριζέις εἰς ἓνα εὐγενῆ!
— Μπᾶ! γιὰ τοὺς μεγάλους, τὸ ψέμμα ὀνομάζεται πολιτικὴ, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ μικρὸς φιλόσοφος.
— Ἄ, Γκύ...
— Ἐ, μὴ μου ζητεῖς περισσότερα. Φθάνει πού ἔγινε τώρα λιγάκι γενναϊότερος.
— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Χθές, πού περνοῦσαμε τὸ ποτάμι, ἡ βάρκα λίγο ἔλειψε νὰ βουλιᾶξῃ, καὶ σὺ οὔτε κενήθηκες.
— Καὶ βέβαια· ἓνας ἔγγονος Αὐτο-

κράτορος δὲν πνίγεται ἔτσι εὐκολα, ὅπως ἕνας ἀπλοῦς μυχαιρᾶς.

— Εὐγε!

— Μοῦ φαίνεται μάλιστα, ὅτι τὴ δειλία που ἄρρησά, τὴν ἐπὶ ἡρᾶς σὺ. Νά, πρῶτῃτέρά σου ἐκάμνηκε τὴν προσευχὴ μας ἔστην Ἄγια Ἄννα, μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι νὰ μοῦ το σπάσης, ἅμα εἶδες ἐκείνον τὸν καλόγερο μὲ τὰ μακρὰ γένεια. Ἄλῃ-θεῖα, τὸ μοῦτρό του δὲν μου ἄρρεσε καὶ μὲνα, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευα ποτὲ πῶς θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ σε τρομάξῃ ἔτσι.

— Ἴσως νὰ ἦταν ἀνοησία μου, ἀλλὰ τί νὰ σου εἶπῶ, ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, μ' ὄλον τὸ ἱερόν του ἐνδύμα, μοῦ ἐπροξένησε μίαν φρίκη ἀνεξήγητην, καὶ τὸ καταχθόνιον βλέμμα του μ' ἔκαμε νὰ φοβηθῶ κάποιον κακό... γιὰ σένα ὅμως, ἀγαπητέ μου Κύριε. Ποῖος ξεῦρε! Ἴσως μᾶς πῆρε γιὰ Ἀλδιγεῖους μετημφισμένους, γιὰτί λέγουν ὅτι οἱ μικροὶ κόμητες τῆς Τολώσης καὶ τῆς Φοῖας ἐνδύθησαν ὡς πτωχόπαιδα καὶ πηγαίνουν πεζοὶ εἰς τὴν Ρώμην.

Ὁ Γκύ δὲν ἀπήντησε, σκεπτικός. Διηθύνοντο τῶρα εἰς τὸ Ἀδινιόν, ἀφ' οὗ διήλθον ἐξ Ἄρλης καὶ ἐθαύμασαν τὰς ρωμαϊκὰς ἀρχαιότητας τῆς πόλεως ταύτης, τοῦ ἀρχαίου Ἀρελάτου, τοῦ προσφιλοῦς εἰς τὸν Κωνσταντῖνον.

Τὰ θαυμάσια ταῦτα ὀλίγον ἐνδιέφερον τὸν Γκύ· ἀλλ' ὁ Γωλιτέρος, περισσότερον ἀνεπτυγμένος, ἴστατο ἐν ἐκστάσει πρὸ τῶν γιγαντιαίων ἐκείνων μνημείων, τῶν Βαλανεῖων, τῆς Ἀγορᾶς καὶ τοῦ μεγάλου ἀμφοθέου, τοῦ ἀνεγερθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τὸ ὁποῖον ὁ μεσαίων εἶχε μεταβάλλῃ εἰς φρούριον καὶ ὀχυρῶσιν διὰ πύργων.

Οἱ ὀδοιπόροι μας, πότε τερετίζοντες παλαιὰ κ ἄ λ α ν δ α ἡ ραφωδίας Τροβαδούρων, καὶ πότε συνομιλοῦντες, ἐβάδιζον εὐθύμως, ὅταν ὑπόκωφός τις στεναγμὸς εἴλκυσε τὴν προσοχὴν των.

Παρὰ τὸ χεῖλος τῆς τάφρου, τῆς ἐκτεινομένης κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου, γυνὴ τις κατέκειτο ἀναίσθητος.

Ἐφοροῦσεν ἐνδύματα τετριμμένα, ἀλλὰ ἦτο νέα ἀκόμη καὶ ὠραία, μολοντί ἢ μαύρη, ἢ ἐβενόχρους κόμη τῆς ἐστίζετο ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑπὸ τριχῶν ἀργυρῶν. Τὸ ὄχρὸν τῆς πρόσωπον ἦτο ἠλωιωμένον ὑπὸ τῆς ὀδύνης, καὶ οἱ πληγωμένοι τῆς πόδες ἐμαρτύρουν ὅτι εἶχε κάμη μακρὰν καὶ ἐπίπονον ὀδοπορίαν...

Κινηθέντες ὑπὸ οἴκτου, οἱ φίλοι μας τὴν ἐπεριποιήθησαν. Μετ' ὀλίγον ἐκείνη ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τοὺς ἐκύτταξεν ὡς ἀφηρημένην.

— Ποῦ εἶμαι; ἐπιθύρσεν.

— Εἰς τὸν δρόμον που πηγαίνει ἔς τὸ Ἀδινιόν, κυρία, ἀπήντησεν εὐγενῶς ὁ Γωλιτέρος.

— Ὅτ' ἐλικοθυμήσατε βέβαια, προσέθεσεν ὁ Γκύ.

Ἐκείνη προσεπάθησε νὰ ἐνθυμηθῇ, καὶ ἔξαφνα φρικιάσασα :

— Ἄ! ὁ καλόγερος! ὁ καλόγερος!.. ἐπιθύρσεν μὲ τόνον φόβου ἀπεριγράφτου.

Κατόπι, καταβάλλουσα ἰσχυρὰν προσπάθειαν διὰ νὰ συνέλθῃ, ἠγέρθη μετὰ κόπου.

— Εἰσθε καλλίτερα τῶρα, κυρία;

— Ναι, παιδί μου... Ἦτον ἀπὸ τὴν κούρασι... ἐπεριπάτησα πάρα πολὺ...

— Ἐσκουρασθήτε λίγο ἀκόμη...

— Ὅχι, βιάζομαι... μὲ περιμένουν... Πηγαίνω ἔστην Ἄρλη... νὰ εὐρω... τὸν ἀνδρ μου καὶ τὴν κόρη μου, προσέθεσε μὲ κάποιαν στενοχωρίαν, ἱκανὴν νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι κατὰ ἔκρυπτεν...

Ἐκαμιν ὀλίγα βήματα χωλαίνουσα.

— Εἰσθε πληγωμένη! ἀνέκραξεν ὁ Γωλιτέρος.

— Δὲν εἶνε τίποτε... μίχ πέτρα μοῦ ἔσχισε τὸ πόδι...

— Σταθῆτε νὰ σας γιὰτρέψω ἐγὼ ἀμέσως. Ἐχομε μαζὶ μας ἕνα γιαιτρικὸ ποῦ κάμνει θαύματα... Ἄδελφέ, δός μου ἐδῶ τὸ βάλσαμο τῆς γιαιγιάς.

Μὲ ἀβρότητα, μ' ἐπιτηδειότητα χειρουργοῦ, ὁ Γκύ, διακόπτων τὸν ἐπίδεσμον ἐπὶ τῆς πληγῆς, ἐντομῆς βαθείας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ ὑπέφερε φρικωδῶς ἢ δυστυχῆς πεζοπόρος. Ἐν τῷ μεταξύ ἐκείνη τον ἐκύτταξε συγκεκλιμένη, θωπεύουσα τρυφερῶς τοὺς μαύρους βοστρύχους του.

— Ζοῦν οἱ γονεῖς σας; ἠρώτησε.

— Μάλιστα, κυρία, ἔσπευσε νὰπαντήσῃ ὁ Γκύ, διακόπτων τὸν φίλον του εἰνε ἀποκαταστημένον ἔς τὸ Ἀδινιόν.

— Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ἀνταποδώσῃ ὅ, τι ἐκάματε γιὰ μένα! Εἶνε πολὺ εὐτυχεῖς ποῦ ἔχουν τόσο καλὰ παιδιά.

Καὶ ἀποχαιρετίσασα αὐτοὺς διὰ κινήματος συμπαθείας, εὐγενεστάτου, ἀπεμακρόνη ταχέως.

Ἐστάθησαν ὀλίγον καὶ τὴν παρηκολούθησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν... Ὡ, ἂν ἤξευραν ποῖα ἦτο!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Οἱ φίλοι μας ἀνέλαβον δυνάμεις διὰ λιτοῦ γέυματος ἐπὶ τῆς χλόης : ὀλίγον μαῦρον ψωμί, ὀλίγα σῦκα, δροσερὸν νερὸν καί... ὄρεξις μεγάλη, ὡς τὸ μόνον καὶ καλλίτερον ἄρτυμα.

Ἐν τούτοις ὁ Γωλιτέρος ἐφαίνετο ἀφηρημένος, βυθισμένος εἰς σκέψεις.

— Σὰν τί καλὸ συλλογίζεσαι πάλι; ἠρώτησεν ὁ Γκύ.

— Συλλογίζομαι ἐκείνη τὴ γυναῖκα... Τί εὐγένεια, τί γλυκύτητά που εἶχε τὸ βλέμμα τῆς!

— Δὲν βαρύνεσαι! Καμμιά ζητιάνια τοῦ δρόμου θὰ εἶνε...

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶνε τόσο ζητιάνια, ὅσο εἴμεθα καὶ μεις ὅ, τι φαινόμεθα τῶρα...

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Εἰπέ μου, Γκύ! σὺ θυμάσαι καθόλου τὴν μητέρα σου; Ἐ, δὲν τὴ θυμάσαι;.. Δὲν βλέπεις, σὰν ὄνειρο περασμένο, ἕνα ὄρατο πρόσωπο, σκυμμένο ἐπάνω ἔς τὸ δικό σου;..

— Δὲν θυμοῦμαι κανένα ἄλλο, παρὰ τὸ πρόσωπο τῆς γιαιγιάς.

— Περιέργον πρᾶγμα! ἐπιθύρσεν ὁ Γωλιτέρος, καὶ ἐδυθίσθη πάλιν εἰς ρεμβασμόν.

Ὁ Γκύ τὸν ἐκρυφοκύτταξε μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

— Καὶ ἂν ἡ μητέρα σου ζῆ ἀκόμη; εἶπεν ἔξαφνα ὁ Γωλιτέρος· αὐτὸ τὸ ἐσυλλογίσθησεν ποτέ;

— Ἄ, μπᾶ! ἀδύνατο!

— Καὶ γιὰτί; Μήπως ἡ γιαιγιά μᾶς εἶπε ποτὲ ἂν ἡ Δέσποινα Μαργαρίτα τῆς Δαμπιέρρης ἀπέθανεν; Ὅχι! ἐγὼ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὰ λόγια τῆς. Ἐτσι μᾶς εἶπεν: « Ἄμα ἀπέθανεν ὁ πατέρας τῆς καὶ ὁ ἀνδρας τῆς, μοῦ ἔδωσε τὸ ἀγοράκι τῆς, νὰ το μεγαλώσω κρυφά, καὶ μὲ τὸ δικό μου. » Τίποτε ἄλλο. Λοιπὸν, ἡ μητέρα σου δὲν εἶνε καθόλου δύσκολο νὰ ζῆ ἀκόμη... ποῦ το ξεῦρεῖς!

— Ἀπὸ τότε ὅμως, ἀγαπητέ μου Γωλιτέρε, ἡ Μαργαρίτα οὔτε ἐράνη οὔτε ἀκούσθηκε.

— Ἀλλὰ καὶ τὸ παιδί τῆς, ὁ κύριός μου Γκύ τῆς Δαμπιέρρης, οὔτε ἐράνη οὔτε ἀκούσθηκε, καὶ ὅμως ζῆ, καὶ ἂν δὲν βασιλεύῃ, θὰ βασιλεύσῃ... Τέλος πάντων! ἂν ζῆ ἡ μητέρα σου καὶ ἂν τὴν εὕρῃς ποτέ, δὲν θὰ εἶσαι πολὺ εὐτυχισμένος, δὲν θὰ τὴν ἀγαπήσῃς μὲ ὅλην σου τὴν καρδιά;

— Βέβαια! θὰ προσπαθῶ νὰ εἶμαι καλὸς υἱός, εἶπεν ἀμερίμως τὸ παιδίον.

— Νά, γι' αὐτὸ μόνον σὲ ζηλεύω! ἀδελφέ μου! οὔτε γιὰ τὸνομά σου, οὔ, γιὰ τὸ θρόνον σου, ἀλλὰ γιὰ τὴν μητέρα σου.

Καὶ ὁ Γωλιτέρος ἐπέφερε τὴν λέξιν ταύτην μὲ θερμότητα, μὲ συγκίνησιν, μὲ τρυφερότητα ἀπεριγράφτου. Κατόπι ἐδυθίσθη εἰς τὸν γλυκὺν ρεμβασμόν του, ἀνακαλῶν ἀναμνήσεις ἀμυδρὰς, ἀορίστους, μὲ εἰκόνας συγκεχυμένας, μακρινὰς ὡς ἐν ὄνειρῳ... Ἦσαν αἱ ἀναμνήσεις τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἔδλεπε μίαν μορφήν, — τὴν μορφήν τῆς μητρός του, — καὶ πρᾶγμα παράδοξον! ἡ μορφή αὐτὴ ὠμοιάζε κάπως μὲ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν εἶχον συναντήσῃ πρὸ ὀλίγου. Ὁμοιάζεν; ὄχι, ὁ Γωλιτέρος δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ το βεβαιώσῃ. Καὶ ὅμως, ἡ θεὰ τῆς γυναίκος ἐκείνης τον ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν πρῶτην του ἡλικίαν, καὶ τῷ ἐπανάφερε, ζωηρότερον παρὰ ποτε, τὸ ἅγιον ἰνδαλμα τῆς μητρός του!...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Doulliac.]

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ

ἘΙΣΕΡΧΟΜΕΘΑ εἰς τὴν τρίτην αἴθουσαν τοῦ Μουσείου, εἰς τὴν ὁποῖαν τὸ περικαλλέστατον ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ δίδει τὴν ὀνομασίαν. Ἐξακολουθοῦν τὰ ἔργα τῆς Ε' καὶ Δ' ἑκατονταετηρίδος, ἐξακολουθεῖ ἡ φειδικὴ ἀκμὴ τῆς τέχνης, ἐξακολουθοῦν αἱ ὠραταί ἐκείναι κεφαλαί, τὰς ὁποίας ἐθαυμάσαμεν καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἐπὶ τῶν τοίχων εἶνε ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα: Πραξιτέλης, Φειδίας — Ἀγοράκριτος (διάσημος μαθητὴς τοῦ Φειδίου), Βρύχης Ἀθηναῖος, Διμοφῶν Μισσηνός. Ὀλίγα σχετικῶς τὰ ἔργα τῆς αἰθούσης, — ἕως πενήκοντα τεμάχια, — ἀλλὰ μεγίστης, ἀνυπολόγιστου ἀξίας, καθιστῶντα τὸ τμήμα τοῦτο ἐν τῶν σημαντικωτέρων τοῦ Μουσείου μας.

Ἀρκεῖ μόνον νὰ σας εἶπω, ὅτι ἐγὼ κλείει γλυπτά, περὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης, ὅτι ἐξῆλθον ἐκ τῆς σιμῆς αὐτοῦ τοῦ Φειδίου (ἀρ. 203—214). Εἶνε συτρίμματα ἀπὸ τὸ βᾶθρον τοῦ ἀγάλματος τῆς Νεμέσεως, εὐρεθέντα εἰς τὸν ἐν Ραμνοῦντι ναὸν τῆς θεᾶς ταύτης. Κεφαλαὶ γυναικεῖαι, μίχ κεφαλὴ ἵππου, τεμάχια κορμῶν κτλ. ἀνήκοντα εἰς ἀγάλματα μικρῶν διαστάσεων. Ἀλλὰ πόσον γιγάντια ἀναδεικνύονται ἀπὸ τὴν τελειότητα τῆς τέχνης των! Ὅποια χάρις, καὶ ὁποῖα λεπτότης! Πόσον μελετημέναι εἶνε ὀλαί ἐκείναι αἱ λεπτομέρειαι, καὶ πῶς ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῶν ἐνδύματων διαγράφεται τὸ σῶμα, ὡς ἐν τὸ μάρμαρον ἐκεῖνο ἦτο διαφανές! Τὰ κομψοτεχνήματα ταῦτα εἶνε παρατεταγμένα ἐντὸς θήκης ἐπιμήκου, ὑλοσφράκτου, ἀποτελοῦν δὲ τμήν τι τρυφῆν τῶν ὀφθαλμῶν ἀπεριγράφτου.

Ἄνωθεν τῆς προθήκης ταύτης ἐκτείνεται ἐν ἄλλο ἐπίμηκες ἀνάγλυρον, μία ζωφόρος, εὐρεθίσα εἰς τὰς Θερμοπύλας, (ἀρ. 221—222.) Ἄγνωστος ὁ καλλιτέχνης, ἀγνωστὸν καὶ τὸ μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐδόξαμε ἢ ζωφόρος αὐτῆ. Ἀλλὰ θὰ ἦτο ἔξοχος ὁ καλλιτέχνης καὶ περικαλλέστατον τὸ μνημεῖον, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν πομπὴν τῶν Νηρηίδων, τῶν Τριτώνων καὶ τῶν Ἑρώτων, οἱ ὅποιοι βαίνουν ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης. Μέγα μέρος τοῦ

ἀναγλύφου διατηρεῖται εἰς καλλίστην κατάσταση. Τόσον λευκὸν καὶ στιλπνὸν εἶνε τὸ μάρμαρον, τόσον ζωηραὶ αἱ παραστάσεις, ὡς τε νομίζεις ὅτι εἶνε ἔργον σημερινόν. Ὑπὸ ἐποψὴν δὲ λεπτότητος, χάριτος, κομψότητος, νομίζω ὅτι τὸ ἀνάγλυρον τοῦτο τοῦ Δ' αἰῶνος δὲν ἔχει εἰς τὸ Μουσεῖόν μας ἐφάμιλλον.

Ἀπέναντι, εἰς τὸν ἄλλον τοίχον, εἶνε παρατεταγμέναι αἱ μεγάλαί πλάκες, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξεικονίζεται ἐν σειρᾷ ἀναγλύφων ὁ περὶ μουσικῆς ἀγῶν τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὸν Μαρσύαν, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Μουσῶν. (ἀρ. 215—217.) Ἐργὸν θαυμάσιον τοῦ Πραξιτέλους, ἡ τῶν μαθητῶν του, κρομοῦν τὸ βᾶθρον ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Δυστυχῆ Μαρσύα! Εἰς μάτην καίεις μὲ ὄλην σου τὴν δύναμιν καὶ μὲ ὄλην σου τὴν τέχνην τὸν διπλοῦν αὐλόν! Αὐτὴ ἡ προσπάθεια, αὐτὴ ἡ ἐντασις, τὴν ὁποῖαν παρέστησεν ἀμυήτως ὁ Πραξιτέλης; εἰς οὐδὲν θὰ σε ὠφελήσῃ! Ὅτ' ἠττήθῃς! Ἴδου, μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ Σκύθης ἐκεῖνος, ὁ ἀναμένων μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα, τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος. Ἀλλοῖμονόν σου, Σκύτρε! Ὅτ' ἐκδάρῃ ζωντανόν!..

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων κεφαλῶν φυσικοῦ μεγέθους (ἢ κατὰ τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ), αἱ ὁποῖαι πλημυροῦν τὴν αἴθουσαν ταύτην, — μία καλλίκομος κεφαλὴ τῆς Μούσης Μελομένης, τί θαυμασίαν ἐκφρασιν ποῦ ἔχει! — ὑπάρχουν καὶ τρεῖς γυναικεῖαι κεφαλαὶ ἐπὶ ὑψηλῶν ἐρυθρῶν βᾶθρων, παριστώσαι τὴν Δήμητραν, τὸν Τιτῆνα Ἄνυτον καὶ τὴν Ἀρτέμιδα. Εἶνε ἀπὸ τὸν ἐν Λυκοσούρῃ τῆς Ἀρκαδίας ναὸν τῆς Περσεφόνης, ἔργα τοῦ Μισσηνίου Διμοφῶντος, καλλίστης τέχνης τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Εἰς τὰ κολοσσαῖα ταῦτα συντρίμματα (ἀρ. 225α) ἀνήκει καὶ μέγα τεμάχιον ἐνδύματος περιεργωτάτου, διατὰς ἐπ' αὐτοῦ ἀναγλύπτους παραστάσεις γυναικῶν ὀνοκεφάλων, Νικῶν πτερωτῶν, Νηρηίδων κτλ. Σημεῖα καὶ τέρατα τελοσπάντων βλέπει τις εἰς τὸ ἐνδύμα αὐτό, τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζει τὰ ἐνδύματα τῶν παραμυθῶν, ποῦ ἔχουν ἐπάνω ζωγραφημένα «τὸν οὐρανὸν μὲ τὰστρα, τὴν θάλασσαν μὲ τὰ κύματα καὶ τὸν κάμπο μὲ τὰ λούλουδα.»

Εἰς τὸ βᾶθος τῆς αἰθούσης, ἴσταται ἐπὶ βᾶθρον ὁ Ἑρμῆς, (ἀρ. 218). Ὁ ὀπισθεν αὐτοῦ τοῖχος φέρει ἐξωγραφημένον μέγα τετράγωνον μαῦρον, πλαισιούμενον ἀπὸ μαϊανδρον χρυσοῦν, διὰ νὰ προσπίπτῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ λευκὸν ἄγαλμα καὶ νὰ φαίνεται καλλίτερα. Ὁ Ἑρμῆς οὕτως εὐρέθη εἰς τὴν Ἀνδρον, μετὰ τοῦ ὑπ' ἀρθ. 219 γυναικεῖου ἀγάλματος, τὸ ὁποῖον φαίνεται εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς αἰθούσης. Πιθανώτατον εἶνε, ὅτι καὶ τὰ

δύο ἴσταντο ποτὲ ἐπὶ τάφου. Γυμνὸς ἔρθεος, φυσικοῦ μεγέθους, εὐμελῆς τὸ σῶμα καὶ ὠραῖος τὴν μορφήν, συνδυάζων γυναικεῖαν ἀβρότητα καὶ ρώμην ἀνδρικήν, φέρων ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐρριμμένον ἱμῖτιον καὶ στηριζόμενος παρὰ κορμόν, τὸν ὁποῖον περιτυλίσει εἰς ὄφει; — ἴδου πῶς παρίσταται ὁ Ἑρμῆς εἰς τὸ ἄγαλμα ταῦτο, τὸ ὑπὸ ἐποψὴν τέχνης ἐν τῶν καλλίστων τοῦ Μουσείου μας, ὑπενθυμίζον πολὺ κατὰ τὴν μορφήν καὶ τὴν στάσιν, τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους.

Πολλὴν ὄραν θὰ σταματήσῃ ὁ ἐπισκέπτης πρὸ τοῦ Ἑρμοῦ τῆς Ἀνδρου, διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ εὐπλαστόν τοῦτο σῶμα, τὴν γλυκυτάτην κεφαλὴν, τὸν χαριτωμένον καιμόν, τὰ ἰσχυρὰ στέρνα, τοὺς γλαφυροὺς μηρούς, τὰς κνήμας... ὄχι, ἐδῶ πρέπει νὰ σταματήσωμεν, διὰ νὰ μὴ πάθωμεν ὅ, τι ἐπαθε κάποτε εἰς ἐπισκέπτῃς τῆς Ὀλυμπίας πρὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους.

Πρέπει νὰ σας διηγηθῶ αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτον :

Ὁ ἐπισκέπτης αὐτὸς ἦτο ἰατρός, πολὺ περισσότερον δυνατὸς εἰς τὴν ἀνατομίαν παρὰ εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν. Ἐθαύμασεν ἐπὶ πολὺ σιωπηλὸς τὸ καλλιτέχνημα, καὶ ἐπειτὰ στραφείς πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν, εἶπε μὲ στόμφον :

— Ἴδετε, σὰς παρακαλῶ, τὸν μὴν αὐτὸν τῆς κνήμης. Μόνον ὅταν τὸ σῶμα ἔχῃ αὐτὴν τὴν στάσιν, ὁ μῦς ἐξογκώνεται οὕτω. Ἄ, βέβαια ὁ Πραξιτέλης ἤξευρε καλλίτερον Ἄνατομίαν ἀπὸ ἐμέ!..

Ἄντι νὰ θαυμάσουν ὅμως, οἱ παριστάμενοι ἐγέλασαν εἰς βάρος τοῦ ἰατροῦ...

Αἱ κνήμαι τοῦ Ἑρμοῦ τῆς Ὀλυμπίας δὲν εἶνε ἔργον τοῦ Πραξιτέλους εἶνε νεώτερον συμπλήρωμα τοῦ ἠκρωτηριασμένου ἀγάλματος!

Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἐνώπιόν μας Ἑρμῆν. Τὰ μέρη, τὰ ἀπὸ τῶν γονάτων μέχρι τῶν σφυρῶν, λείπουν καὶ ἔχουν ἀντικατασταθῆ ἐξ ἀναλογίας ὑπὸ νεωτέρου καλλιτέχγου. Νὰ μὴ σας κάμη λοιπὸν ἐντύπωσιν τὸ διαφορετικὸν χρῶμα τῶν κνήμων, καὶ προπάντων προσέξατε νὰ μὴ τὰς θαυμάσατε ἄλλως, εἰμὴ ὡς ἐπιτυχῆ συμπληρώματα.

ΦΑΙΔΩΝ

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΩΝ

Πάρα πολλάς ἐρωτήσεις κάμνουν τὰ παιδιά. Ὅτ' ἤθελα νὰ ἐρωτῶν ὀλιγώτερα καὶ νὰ παρατηροῦν περισσότερα.

Περέζ.

Δυνατὰ τις νὰ ὀρίσῃ τὸ παιδίον ὡς ἐξῆς: Ὅν ἀγνοοῦν ἑαυτοῦ.

Ζανέ.

Ἡ κούκλα εἶνε τὸ παιδί τοῦ παιδιοῦ Ριγκῶλ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

Βραβευθείσα

Είς τὸν 61ον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων. (Ἰδε φυλλάδιον 1, σελ. 13.)

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΥΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 53.)

Κ' ἐξύπνησε ἀπὸ τῆς χαραυγῆς διὰ τὴν ἐτοιμάσει τὸ πρόγευμα μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, ἐν ᾧ ἡ Κοραλία ἔδιδεν εἰς αὐτὸν μεγάλον φλυζάνιον ἐξαιρετόν καφὲ με ἀρόγαλα, ἐν συνοδίᾳ ἀρκετῶν βουτυρωμένων τεμαχιῶν ἄρτου. ὦ, ἀδελφούλα μου, διατί νὰ λάβης τέτοιον κόπον; Ὅ, ἐφρόντιζα μόνος μου, — ἢ θὰ ἐφώναζα κανένα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μαύρους νὰ με βοηθήσῃ...

Καὶ θὰ σε ἀργοποροῦσε μίαν ὥραν χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε, καὶ θὰ σ' ἐκάμνε ν' ἀγανακτήσῃς! Ἐνὲ πολλῷ καλοὶ ἄνθρωποι, δὲν λέγω, ἀλλ' εἶνε φοβερά ἀνεπιτήδευτοι. Ἡ Μάρθα μού το ἔλεγεν ἀκόμη χθές: «Ἐδῶ ἂν θέλῃ κανεὶς τίποτε, πρέπει νὰ τὸ κάμῃ μόνος του.»

Ποῦ καλὰ ἐπὶ τέλους εἰμποροῦσα ν' ἀποταθῶ εἰς τὴν Μαργαρόναν...

Ἡ καϊμένη ἡ Μαργαρόνα! βγαίνει ἡ ψυχὴ τῆς νὰ κυβερνᾷ αὐτὰς τὰς μαύρες ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ. Ἄς τὴν ἀφήσωμεν νὰ ἡσυχάζῃ ἀκόμη. Μόνοσσο πηγαίνεις εἰς τὰ μεταλλεῖον;

Ναί! ὁ Γεράρδος ἐκοιμᾶτο τόσο γλυκὰ ποῦ δὲν ἐθάσταζα νὰ τον ζυπνήσω.

Φαίνεται ὅτι με παίρνεις γιὰ κανένα μωρουδάκι! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος, ἐμφανισθεὶς δροσερός καὶ ζωηρός. Μι-

μῶμενος δὲ κωμικῶς τὴν προφορὰν τῶν μαύρων εἶπε: «Ντεποινὴ Κοραλί!» λίγο καφερὲ σὲ κηλὸ μαῦρο.

— Πάρε, μαῦρέ μου! καὶ καλὸ ἀρόγαλα καὶ καλὸ βουτυρόψωμο.

— Ὡραῖο! ὦραῖο! εἶπεν ὁ Γεράρδος, τρίβων τὸν στόμαχόν του καὶ περιστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς του ὡς οἱ μαῦροι. Κα μ π ὀ! Κα μ π ὀ!... Σὺ δὲν εἰσεύρεις τὴν γλῶσσαν τῶν μαύρων ὡς ἡμεῖς. Μάθε, ὅτι ὅταν εὐρίσκῃς ἐν πρᾶγμα τῆς ἀρεσκείας σου, εὐμορφον, ὦραῖον, σοῦ φθάνει νὰ εἰπῇς κα μ π ὀ! Με αὐτὴν μόνην τὴν λέξιν θὰ ἐκφράσῃς τοὺς πομπωδεστέρους ἐπαίνους. Καὶ ἡμπορεῖ νὰ το εἰπῇ κανεὶς διὰ τὸν καφερὸ σου, καλὴ μου Κοραλία! εἶνε κα μ π ὀ, ὦ, χωρὶς ἄλλο!

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, εἶπεν ἡ Κοραλία. Ἑρρίκει, θέλεις καὶ ἄλλο φλυζάνι; Πάρε κι' αὐτὸ τὸ βουτυρόψωμο, Γεράρδε... Θέλετε καὶ αὐτὰ τὰ ὀπωρικά ὡς ἐπίδορπον; Τί δροσερότητα ποῦ τὴν ἔχουν καὶ τί εὐωδίᾳ, αἱ; Ἐν ᾧ δὲ ἔλεγεν αὐτὰ, προσέφερον εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς τῆς, ἐπὶ μεγάλου πρασίνου φύλλου, ὡραῖα κόκκινα ὀπωρικά, τὰ ὅποια ὠμοιάζον με φράουλας, ἀλλ' ἦσαν πολὺ μεγαλῆτερα καὶ ἔχον ὄλωσδιόλου ἀσυνήθη εὐωδίαν.

— Ὁ Νεάνδρος Μωβιλαῖν μού τα ἐμάζευσε χθὲς βράδυ, καὶ εἶπεν ὅτι εἶνε ὠραιότατα διὰ τὸ πρόγευμα.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐτίμησαν ὡς ἤξιζε τοὺς ὠραίους ἐκείνους καρπούς, ἀρ' οὗ δὲ ἐφίλησαν τὴν χαριτωμένην Ἥθην των, ἐξεκίνησαν εὐθυμοὶ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ μεταλλεῖου.

Κατὰ τὴν μεσημέριαν οἱ δύο ἐξερευνητὰ ἐπανήλθον. Καὶ μόνον ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν των, ἦτο δυνατόν νὰ μαντεύσῃ κανεὶς ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδρομῆς ἦτο εὐάρεστον. Ὁ Γεράρδος πρὸ πάντων ἠκτινοβόλει καὶ ἐπήδα ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

— Νίκη! νίκη! ἐφώναξε, ρίψας τὸν πῖλόν του εἰς τὸν ἀέρα. Πάγε οἱ Ρέτζχιλδ!... Ἐχανδακώθησαν οἱ Βάντερμπιλδ!... Κρυφθῆτε εἰς τὸ καύκαλον σας, πλούσιοι τοῦ παλαιοῦ κόσμου!... Τώρα μόνον ἡμεῖς εἴμεθα ἀληθινὰ ἐκατομμυριῶχοι!...

— Τί τρέχει, τρελλόπαιδο, λέγε, εἶπεν ἡ κυρία Μασσαί μειδιώσα. Τί εὐρήκατε καὶ ἔχετε τόσο μεγάλην χαρὰν;

— Εἶνε ἴσως πρόωρος ἡ χαρὰ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς χλόης. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ἡ ἐπιχείρησις μού φαίνεται λαμπρά.

— Ἀλήθεια;... Γιὰ λέγε! Εἰπέ μας καταλεπτός τί εὐρήκατε;

— Ἐφ' ὅσον εἰμπορῶ νὰ κρίνω ἀπὸ ἐξέτασιν, ἡ ὁποία ἔγινε κατ' ἀνάγκην βιαστικῆ, τὸν Γεράρδον δὲν τον ἠπάτησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του τὸ μεταλλευσμά-

μας εἶνε θυμασίον! εἶνε στῶμα πλουσιώτατον καὶ ὠραιότατον. Μοῦ φαίνεται ὅτι φθάνει εἰς πολὺ βάθος! ὅπως δὲ ποτε, καὶ μόνον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος ἂν κάμωμεν ἐργασίας, θὰ ἀρχίσουν, ἂν δοῖν νὰ μας φέρουν κολοσσιαίαν περιουσίαν, τοῦλάχιστον νὰ μας ἐξασφαλίσουν μίαν ἀνεσιν...

Με πολλὴν εὐχαρίστησιν ἔγινε δεκτὴ ἡ καλὴ αὐτὴ εἰδήσις! ἕκαστος ἐζήτησε λεπτομερείας, καὶ ὁ Ἑρρίκος ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ πολλὰκις τὰς τεχνικάς ἐξηγήσεις του τὸ ἔκπρᾳτε δὲ με πολλὴν προθυμίαν καὶ εὐγένειαν. Ἡ κυρία Μασσαί, νὰ εἰπῶμεν τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδιώξῃ ἀπὸ τὸ πνεῦμά της μερικὰς ἀμφιβολίας! ἀλλὰ μὴ θέλουσα νὰ ταράξῃ τὴν γενικὴν χαρὰν, δὲν ἐξέφρασεν αὐτὰς, ἀπέκρυψε δὲ ἐπιμελῶς τὰ παισιόδοξα προαισθήματα, τὰ ὅποια ἐγεννήθησαν εἰς τὴν ψυχὴν της χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

Ἀπεφάσισαν νὰ προβοῦν ἄνευ ἀργοποιρίας εἰς τὴν ὀριστικὴν ἐγκατάστασιν. Ἡ τοποθεσίᾳ ἦτο πραγματικῶς θαυμασία! ἐφ' ὅσον ἐφθανε τὸ βλέμμα ἐξετείνεται ἡ πρασινὴ πεδιάς κατάρυτος! κατὰ διαστήματα δὲ διεκρίνοντο συστάδες δένδρων! τὸ δροσερὸν καὶ διαυγὲς ὡς κρύσταλλον ρυάκιον ἔρρεεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόρου μετὰ μελωδικῶν κελαρυσμῶν. Ἀνεβίβασαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τὴν φορητὴν οἰκίαν ἕκαστον μέρος αὐτῆς, ἠρήθμημένον, ἐπανεῦρε τὴν θέσιν του, μετ' ὀλίγον δὲ ἡ ἐπαυλις ἰδρῦθη ἐκ νέου! θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι διὰ μικρικῆς ράβδου μετεκομίσθη ἀπὸ τόσον μακρὰν ἢ μικρὰ ἐστία, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσας περιπετείας, εἶχε κατασκευάσῃ ἡ οἰκογένεια Μασσαί. Ὁ Νεάνδρος Μωβιλαῖν ἔδωκε πολὺτιμον βοήθειαν εἰς τὰς προκαταρκτικὰς αὐτὰς ἐργασίας.

Ἐξέλεξαν δὲ μέρος δενδρόφυτον, ὡστε δταν ἐφραξάν αὐτὸ τριγύρω με φράκτην, ἡ κατοικία εὐρέθη εἰς τὸ μέσον μικροῦ σκιεροῦ δάσους, ἐστρωμένου με χλόην. Κατὰ συμβουλήν τοῦ Μωβιλαῖν, περὶ τῶν τοίχων αὐτοῦ ἐφύτευσαν ἄφθονα ἀκανθώδη φυτὰ, τὰ ὅποια εἰς τὸ κλίμα ἐκεῖνο θὰ ἐσχημάτιζον μετ' ὀλίγον φραγμὸν ἀνυπερβλήτων καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ ζῶα.

Δύο μικραὶ πτέρυγες, συμπληρωματικαὶ, προστεθεῖσαι εἰς τὴν μεγάλην κεντρικὴν ἐπαυλιν ἐσχημάτισαν ἡμῖα τὴν κατοικίαν τοῦ ἱατροῦ Λωμόνδου, ἡ ἄλλη τοῦ Βέμπερ καὶ τῆς Λίνας! διότι, μολονότι διέμενον ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, ἕκαστος ἠθέλε νὰ διατηρήσῃ, ὅσον εἰμπορεῖ περισσότερο, τὴν αὐτονομίαν του! Ὁ Βράνδεβένης καὶ ἡ Μπού — Μπού ἐγκατεστάθησαν ὀλίγον παρέκει, εἰς οἰκίσκον κατασκευασθέντα κατὰ τὸ σχέδιον τῶν ἰθαγενῶν κατοικιῶν.

Μέσα εἰς ἄλλον περίβολον ἦσαν, πα-

ΕΙΣ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΟΣΠΙΤΟ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ρεκτὸς τῶν ἀποθηκῶν, τὸ πλουσταρτεῖον, τὸ ἀρτοποιεῖον, οἱ σταυλοὶ, αἱ καλύβαι τῶν μαύρων! ἐπὶ τούτων τὴν ἀνωτέραν ἐποπτεῖαν εἶχεν ὁ Λεγκέν, ἡ δὲ Μαργαρόνα ἐβάσιλευεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἔχουσα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς ὀλόκληρον πληθὸς μαύρων ὑπηρετριῶν.

Αἶμα ἔπτυνεν ἡ Μαργαρόνα, ἕως ὅτου βάλῃ εἰς τὰξιν τὰ μαῦρα ἐκεῖνα ὄντα, τὰ φοροῦντά, στολίδιχονδροσείδεις χάνδρας καὶ κρατῶντα εἰς τὸ στόμα των πίπαν.

Ἄλλ' ὅ,τι δὲν κατόρθωναν αἱ ὄργιλαι ἐπιπλήξεις τῆς «Κυρὰ Λεγκέ», κατόρθωνεν, ὡς διὰ μαγείας, μίᾳ λέξει τῆς Κοραλίας! ἡ νεαρὰ κόρη εἴλκυσεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀγάπην δλων! αἱ ὀκνηρότεροι, αἱ περισσότερον ἀνυπότακτοι, ἔτρεχον νὰ τὴν περιποιηθῶν, ἐφιλοτιμοῦντο ποῖα νὰ δεῖξῃ περισσότερον ζήλον, περισσότεραν ὑποταγήν, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ περισσότερο.

Ἡ Μαργαρόνα ἐμμενὲν ἐκπληκτος διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, καὶ ἐξέφραζε τὸν θαυμασμόν της πρὸς τὸν Λεγκέν. Οὗτος δὲ πάλιν δὲν εὐρίσκει λέξεις καταλλήλους διὰ νὰ ἐκαινέσῃ τὰ προτερήματα τῆς Κοραλίας.

Τὰ καθήκοντα τῆς ἐποπτείας δὲν ἠμποδίζον τὸν Λεγκέν νὰ ἐκτελῇ καὶ ἄλλας ἐργασίας. Ἐρῦτευεν, ἐσπειρεν, ἐσκαπτε, μετὰ τὴν βοήθειαν δὲ τοῦ Νεάνδρου Μωβιλαῖν, ἐσχημάτισε περὶ τῆς κατοικίας παραδείσιον κήπον. Ὑπὸ τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον οὐρανόν, θάμνοι καὶ ἄνθη αὐξάνουν με ἀπίστευτον ταχύτητα, μετὰ τινὰς δ' ἑβδομάδας μεγάλα ἀναδενδράδες πρασίνων φυτῶν, πρακτικὴ ἀνοητόλιστοι, ἔτρεπον τοὺς ὀφθαλμούς πανταχόθεν! πάμπολλα ἀναρριχητικὰ φυτὰ ἐκάλυπτον τοὺς τοίχους καὶ κατέπιπτον ἀνθισμένα περὶ τῶν παραθύρων.

Ὁ κήπος ἦτο πολὺ εὐμορφος, εἴλκυε δὲ τὸν θαυμασμόν τῶν νεαρῶν Μωβιλαῖν, οἵτινες συχνάκις ἐπεσκέπτοντο τοὺς νέους τῶν φίλους.

[Ἐπεται συνέχεια.] ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ

— Δίχως μάνα που πονεῖ, Δίχως γλώσσα καὶ φωνή, Δίχως χέρια καὶ ποδάρια, Πῶς μποροῦν καὶ ζοῦν τὰ ψάρια;

— Κάθε ψάρι που βουβὰ Μέσ' ἐτὸ ρεῦμα κολυμβᾷ, Ἔρει πῶς δὲν το ξεχάνει Ὁ Θεὸς που τῶχει κἀνῃ.

Με τὸ στόμα τ' ἀνοιχτό, Κάνει τὸν κυνηγητό Στὴν τροφὴ που ἐστὰ πελάγη Τούβαλε ὁ Θεὸς νὰ φάγῃ.

Μὰ με μάτια τεντωτὰ Γύρω - γύρω του κυττᾷ Μὴ του κάμουνε κυνηγί; Νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ φύγῃ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Οἱ πλούσιοι ἄνθρωποι προτιμοῦν τὰ ἐπάνω πατώματα. Οἱ πλούσιοι ποντικοὶ προτιμοῦν τὰ ὑπόγεια.

Εἰς ἓνα ὑπόγειον κατοικεῖ καὶ ἡ εὐγενὴς κυρία Στακτερὴ Ποντίκαινα. Ἐἶνε ἀπὸ τὰ πρῶτα ποντικὸ - σπιτὰ τῆς πόλεως. Ἄπ' ὄλα ἔχει ἐκεῖ μέσα. Τυριά, βούτυρα, λάδια, καρύδια, ριζία, ζάχαρες, — τὰ καλὰ τοῦ Ἀβραάμ. Μόνο ποῦ εἶνε ἕνα: ἀλλὰ τί πειράζει; ἡ Κυρία Ποντίκαινα τὰ θεωρεῖ δικά της.

Πολὺ εὐγενὴς ἡ κυρία Στακτερὴ, πολὺ καθὼς πρέπει. Ἐχει τὰ καλλίτερα γουνερικά, μίᾳ ὠραία βεντάλια καὶ ἓνα κομψὸ σαλονάκι, στολισμένον ὄλο με ἀράχες! (εἰς τὰ ποντικὸσπιτὰ ἡ ἀράχες ἔχουν μεγάλη

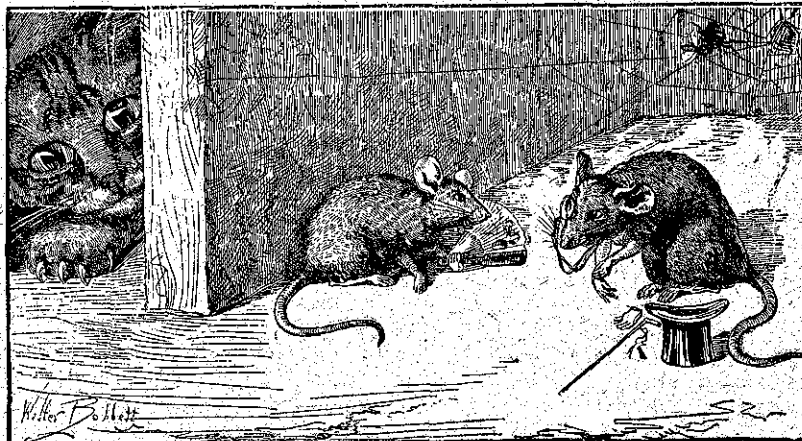
λόγους νὰ σας εὐχαριστήσω. Ἐἶνε τρέλλα!

— Καὶ κανένα καρυδάκι; δὲν πέρνετε;

— Ναί! ναί! ἀπ' ὄλα ἔχετε, βλέπω, κυρία μου: τὸ σπίτι σας εἶνε εὐλογημένο! Ἄ, δὲν μοιάζετε σεις με κάτι πρόστυχους ποντικούς που κάθονται ἐπάνω ἐστὴ σοφίτα...

Μὰς ἐπροσκάλεσαν μίᾳ μέρα, καὶ δὲν εἶχαν νὰ μας δώσουν ἄλλο τίποτε, παρὰ τὸ παληόλαδο μίᾳ κανδήλας, — φαντασθεῖτε! — καὶ τὴν κόλλα ἀπὸ τὴ ράχη κάτι παληοβιβλίων!

— Πφ! τί προστυχία! ἐφώναξεν ἡ κυρία Στακτερὴ. Ἐδῶ τέτοια πράγματα δὲν γίνονται! ὅταν προσκαλῶ τοὺς φίλους μου, ἐννοῶ νὰ τοὺς

πέρασι.) Ἐδῶ κάθε Κυριακὴ δέχεται τοὺς φίλους της, καὶ κάμνουν ἀπογευματινές, ποῦ βαστοῦν ὡς τὰ μεσάνυκτα.

Τώρα ποῦ τὴν βλέπετε, ἔχει τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κυρίου Μαυροῦκου, ποντικοῦ πολὺ ἐπισήμου, με ψηλὸ καπέλο, με γάντια, με μπαστοῦνι, καὶ με μονόκλ. Ἐχει καὶ μουστάκια, ἀλλὰ ὄσω γι' αὐτὰ, καὶ ἡ κυρία Στακτερὴ δὲν πηγαίνει πίσω...

— Θέλετε νὰ σας τρατάρω λίγο λάδι τῆς Κηφισσίας; τοῦ λέγει ἡ κυρία. Ὅ, τι τῶφεραν, ξέρετε; εἶνε πολὺ ὠραῖο.

— Ὡ, ὄσας εὐχαριστῶ πολὺ, Κυρία μου... Ἀλήθεια... ἔχει μίᾳ μωροδιά, καὶ μίᾳ γεῦσαι...

— Ὅριστε καὶ ὀλίγο τυρὶ κρητικὸ. Πολὺ ἐκλεκτὸ πρᾶγμα, ξεῦρετε... ἂν θέλετε νὰ πάρετε καὶ γιὰ τὰ παιδάκια σας...

— Ὡ, κυρία μου!... δὲν ἔχω

δίδω τὰ καλλίτερα κομμάτια. Δεῖξαι σοὶ ὁ Θεός, ἡ ἀποθήκη εἶνε πάντα γεμάτη, καὶ μόνον ὑγεία νὰ ἔχωμε.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ...

Ἡ κυρὰ Σερπετή, ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ ἀπὸ πολλὴν ὥρα ἐπαρὰ φύλαττε ἀπέξω ἐστὴ θύρα, ἐχύθηθε κατ' ἐπάνω των. Μόνον ὁ κύριος Μαυροῦκος ἐπρόφθασε νὰ τοσκιθῇ καὶ νὰ φύγῃ, ἀφίνωντας ἀπὸ τὴν βία του καὶ ψηλοκαπελαδοῦρα καὶ γάντια. Ἄλλὰ ἡ κυρὰ Στακτερὴ, ποῦ ἐλιποθύμησεν ἀπὸ τὸ φόβου της, ἔπεσεν εἰς τὰ νύχια τῆς γάτας. Καὶ ἔτσι ἐμαθεν, — ἀλλὰ πολὺ ἀργά, — ὅτι κακοὶ ποντικοὶ δὲν εἶνε μόνον ἐκεῖνοι που κάθονται ἐστὴ σοφίτα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι που κάθονται ἐστὴ ὑπόγεια, καὶ ρημάζουν τὴν ἀποθήκη, καὶ μὴ νῆ μὲ ν ε ὄ σ ο υ ν με ξ ε ν α κ ὄ λ λ υ θ α, καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΝΟΣ ΦΕΡΩΝ ΛΕΟΝΤΗΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗ

(Μύθος Αιδώπου.)

Ρίχνει κάτω τὸ σαμάρι
Καὶ λεονταρίου τομάρι
Ἐνας γαίδαρος φορεῖ,
Κ' ἔτσι μ' ὄψι φοβερή
Καὶ φωνάρα τρομερή,
Καθὼς ζύγωνε τὰ ζῶα,
Ὅσα ἦταν πεῖθ' ἀθῶα,
Τάσκιαζε, καὶ τρομαγμένα
Ἐκρυφθῆκαν μαζωμένα.

Μὰ ἡ Ἀλεπού μονάχα
Τρέχει ἐμπρός του ἀναγελώντας
Καὶ του λέει χοροπηδώντας:
«Γαίδαρέ μου, θαρρεῖς τάχα
Πῶς σὺ μόνο ἔχεις αὐτιά;
... Σὺν ἐφόρεσε τομάρι
Κ' ἔζητούσε με ψευτιά
Νὰ περάσης γιὰ λεοντάρη,
Κι' ἄλλους μας νὰ φοβερίσης,
Ἐπρέπε... νὰ μὴ γκαρίζης!»
Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΜΑ ΤΙ ΣΟΥ ΕΙΝΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ?

ΜΙΚΡΑ ΚΟΜΩΔΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΓΕΩΡΓΟΣ, 11 ἐτῶν.—ΤΑΚΗΣ,
τῆς αὐτῆς ἡλικίας, φίλος του.—ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ,
10 ἐτῶν, ἀδελφὴ τοῦ Γεώργου.

(Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ παιδικὸν δωμάτιον.
Σωροὶ βιβλίων κλειστῶν ἐπὶ μίᾳ τραπέζῃ,
ἐν κεντρικῷ ἔργον κειμένου καὶ ἐν κεντρικῷ.)

ΣΚΗΝΗ Α'

Ὁ Γεώργος, μὲ τὰ χέρια χωμένα εἰς τὰ
θυλάκια του. Ἡ Χαρίκεια, κρατοῦσα τὴν
κούκλαν τῆς.

ΓΕΩΡΓΟΣ.—Σάββατο σήμερα... τί
χαρὰ!... Λοιπὸν τί θὰ παίξουμε;

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ (κουττάζουσα τὴν κούκλαν τῆς).
—Νά, τίς κουμπάρες... θέλεις;

ΓΕΩΡΓΟΣ (μορμάρει).—Πφ!... μὲ τὴν
κούκλα σου θὰ παίξω ἐγώ;

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ.—Μπᾶ! μήπως δὲν ἐπαί-
ξεις μὲ τὴν κούκλα τὸ ἄλλο Σάββατο;

ΓΕΩΡΓΟΣ.—Καλὰ, τὸ ἄλλο Σάβ-
βατο... ἦταν ἄλλο. Ἡ κούκλα εἶχε
ἰμφομέντζα... κ' ἐγὼ ἤμουν γιαντρός!

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ (μετὰ σπουδῆς).—Ἐ, λοιπὸν,
τί ἀσθένεια θέλεις νὰ ἔχῃ σήμερα; Τύφο,
Γλερρ, περιπνευμονία;... Διάλεξε!

ΓΕΩΡΓΟΣ (περιφορητικῶς).—Μὰ τί σου
εἶνε αὐτὰ τὰ κορίτσια!... ὄλω κού-
κλες!... ἂν τὰ βγάλῃς ἀπὸ τίς κού-
κλες, τίποτε ἄλλο δὲν ξέρουν!

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ (διὰ τὴν εὐχαριστήσῃ).—
Ὅχι δὲ! ξέρω νὰ παίξω λιγάκι καὶ τὴ
σφαίρα... ἂν θέλῃς...

ΓΕΩΡΓΟΣ (διακόπτων).—Ναί, ξεύρεις!
Ἐγὼ σε ἔμαθα!... (Μετὰ μικρὰν παύσιν.)
Τελοςπάντων! ἄς εἶνε! Πᾶμε νὰ παί-
ξωμε τὴ σφαίρα... μὲ σένα πάντα θὰ
κερδίζω!... (Ἐξέρει ἀπὸ τὸ θυλάκιον τοῦ
δύο μικρὰ τόπια.) Πᾶμε ἔτσὸν κῆπο.

(Ἡ Χαρίκεια καθίσει τὴν κούκλαν τῆς εἰς τὴν
τραπέζαν, μὲ τὴν ῥάχιν εἰς ἓνα σωρὸν βιβλίων,
καὶ ἐτοιμάζεται νὰ κολοουθήσῃ τὸν ἀδελφὸν τῆς.)

ΣΚΗΝΗ Β'

(Ἄνοίγει ἡ θύρα. Ὁ Τάκης, μὲ πιλίκιον, μ'
ἐπωμίδας χρυσοῦ καὶ μὲ ἔλτρο, εἰσβάλλει εἰς τὸ
δωμάτιον θορυβωδῶς καὶ ταπεινῶς. Ὁ Ἕλληνας
ἐξοπαθῆναι... ξεσπαθῶ... ὄσονται!)

ΓΕΩΡΓΟΣ (τρέχων εἰς προὔπνευσίν του).—
ὦ, τὸ Τάκης!... τί χαρὰ!... καλῶς
ἦλθες!

ΤΑΚΗΣ.—Γεῖά σας, παλλικάρια!

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ (πλησιάζουσα).—ὦ, τί ὄρμητο
πιλίκιο!... ὦ, τί ὄρατες ἐπωμίδες
χρυσῆς!

ΤΑΚΗΣ.—Μὰ τί σου εἶνε καὶ αὐτὰ τὰ
κορίτσια! Ἀμέσως ἔστ' ἀ χρυσοῦ ἔπεσε τὸ
μάτι τῆς!

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ (μεδιῶσα).—Μὰ μοῦ φαίνε-
ται, οἱ καὶ σὲν δὲν σ' ἀρέσουν ὀλιγώ-
τερο τὰ χρυσοῦ... (δεικνύει τὴν στολὴν)
ἀφ' οὗ...

ΤΑΚΗΣ (διακόπτων, εἰρωνικῶς).—Ναὶ μά-
λιστα! Μὰ τί σου εἶνε, ἀλήθειζ!...

Ἐγὼ τὰ φορῶ αὐτὰ γιὰ νὰ φαίνωμαι
ὡς ἀξιωματικὸς, ποῦ μίᾳ μέρα θὰ γίνω.

Μ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν μποροῦν νὰ
τα κητλάβουν τὰ κορίτσια, ποῦ δὲν εἶνε
ικανὰ γιὰ τίποτε!

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ.—Γεῖά τίποτε; Ὅχι δὲ!

ΓΕΩΡΓΟΣ (συμφωνῶντας μὲ τὸν Τάκην).—
Ἐχει δίκην; ἢ γυναικὲς δὲν πηγαίνουν
ἔτσὸν πόλεμο!

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ.—Μπᾶ! ἀμέ ἡ Σουλῶ-
τισσες;... ἀμέ ἡ Ἰωάννα Δάρκ που
ἔδωξε τοὺς Ἀγγλοὺς ἀπὸ τὴν Αὐρηλία;

ΤΑΚΗΣ.—Πφ! τί σχολαστικὰ ποῦ εἶνε
τὰ κορίτσια!

ΓΕΩΡΓΟΣ.—Ἄφρησέ τὴν!... εἶνε τὸ
αὐρινὸ τῆς μάθημα...

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ (ἐξακολουθοῦσα).—Ἐπειτα,
μπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς ἰκανὸς γιὰ πολ-
λὰ πράγματα, χωρὶς νὰ πηγαίνῃ ἔτσὸν
πόλεμο...

ΤΑΚΗΣ (στρεφόμενος πρὸς τὸν Γεώργου).—
Ἐ, λοιπὸν! δὲν θὰ παίξωμε μεις τί
ποτε;

ΓΕΩΡΓΟΣ.—Παίξουμε τὸν πόλεμο;

ΤΑΚΗΣ.—Ἀκούς ἐκεῖ!

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ (δειλῶς).—Κ' ἐγὼ;

ΤΑΚΗΣ.—Ἄ, ὄχι, ὄχι κορίτσια! Ἐ,
Γεώργου;

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ.—Ἐγὼ ξέρω νὰ παίξω
ὄχι πόλεμο θέλετε; τοὺς Μηδικούς, τὸν
Πελοποννησιακὸν, τὸν Ἰερόν, τὸν Τριακον-
ταετη...

ΤΑΚΗΣ (ὠδῶν τὸν ἀγκῶνα τοῦ Γεώργου).—
Πάλι ἄρχισε τὸ μάθημα... Ὅχι, ὄχι, εὐ-
χαριστοῦμε!

ΓΕΩΡΓΟΣ (μαλακώτερος).—Ἐ, τὴν πέρ-
νομε κι' αὐτὴ γιὰ νοσοκόμα;

ΤΑΚΗΣ (κρυπῶν τὸν πόδα).—Ὅχι!...
(Ψιθυρίζει κατὰ εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Γεώργου.)

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ.—Ὁρᾷα εὐγένεια... νὰ
μιλήτε κρυφὰ μπροστὰ σὲ ἄλλους!...
Τί συνωμοσία ἐκάματε;

ΤΑΚΗΣ.—Ἄ, μὲ συγχωρεῖτε, εἶνε μου-
σικὸν τοῦ Κράτους!

ΓΕΩΡΓΟΣ.—Καμμιά συνωμοσίξ! (Πο-
νὴ ρ ε ε) Νά, θὰ πάμε νὰ πέρνωμε τὴ Λαί-
δουσιθ... κάτω ἔτσὸν κῆπο.

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ.—Καὶ τί εἶνε αὐτὴ ἡ
Λαίδουσιθ;

ΤΑΚΗΣ.—Μὰ τί σου εἶνε αὐτὰ τὰ κο-
ρίτσια!... Ὅστε μίᾳ ἐφημερίδα δὲν δια-
βάζουν!... Στοιχηματίζω πῶς οὐτὲ τὸ
Τράνοβαζλ θὰ ἀκούσῃ ἀκόμη, οὐτὲ τοὺς
Μπόερς!... Ἐλά, Γεώργου, πάμε... (Ἐξ-
έρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ (μόνη πλησιάζουσα τὴν κούκλαν
τῆς).—Κουκλίτσα μου, πῶς σὺ φαίνον-
ται αὐτὰ;... Φαίνεσαι λιγάκι σὰν νὰ
θαυμάζης, σὰν νὰ πορῆς... καὶ μὲ τὸ δι-
κῆ σου. Ὁ κύριος ἀδελφοῦλης μου,
ἀμα εἶνε μονάχος, παίζει καὶ καλοπαίζει
μαζί μου. Ἦλθε κανένας φίλος σου;

Πᾶει! τὰ κορίτσια δὲν ἀξίζουν τίποτε!
(θυμωμένη) Ἀκούς ἐκεῖ, δὲν ἀξίζουν τί-
ποτε! Ἀμὲ αὐτοὶ τί ἀξίζουν;... Χμ!

Νά σου 'πὼ κ' ἓνα ἄλλο, κουκλίτσα μου;
Αὐτὴ ἡ Λαίδουσιθ που εἶπαν, δὲν μου
ἄρεσε καθόλου... Κάτι κακὸ ἐτοιμάζονται
νὰ κάμουν αὐτοὶ οἱ κύριοι!... Ἐκεῖνος
ὁ Γεώργος εἶχε ἓνα ὕψος τόσῳ πονηρό...

Πάντα ὅσες φορές θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὁ Τάκης,
θὰ κάμουν καὶ μίᾳ ἄνοσιξ... (Ὁμιλοῦσα
ὀλονέν, λαμβάνει ἀπὸ τὸ κέντρον τὸν ἐργχειρὸν
τῆς, καὶ ἀρχίζει νὰ κεντᾷ. Μετ' ὀλίγον ἀνυψώ-
νει τὴν κεφαλὴν καὶ ἀκροῖται.) Δὲν ἀκούον-
ται καθόλου... θὰ εἶνε ἔτσὸν ἄλλη ἄκρη
τοῦ κῆπου... Μὰ τί νὰ κάμουν ἄρ' ἄγε
ἐκεῖ;... Ἄλλη φορὰ, ὅταν παίζουν τὸν
πόλεμο, ξεφώνιζον σὰν ἄγριοι, χαλῶν
τὸν κόσμο... (πρὸς τὴν κούκλαν τῆς.) Δόρα,
βάζομε στοίχημα πῶς θὰ κάμουν καμ-
μίᾳ τρέλλα; Καὶ νὰ μὴν εἶνε ἐδῶ ἡ μη-
τέρα, νὰ τοὺς συμμαζεύσῃ... (Κεντοῦσα ὀ-
λονέν.) Ἐμεῖς πρέπει νὰ λέμε: τί σου εἶνε
αὐτὰ τὰ ἀγόρια!... Τὰ ἀγόρια ὅμως, ὄχι
οἱ ἄνδρες. Ὁ πατέρας μου, οἱ θεοὶ
μου, ὄλοι οἱ μεγάλοι, εἶνε τί καλοὶ!...
(Κεντᾷ ἐπ' ὀλίγον σιωπηλῶς.) Μὰ νὰ μὴν ἄ-
κούονται καθόλου! πολὺ περισσότερο πρᾶγ-
μα. Ξεύρεις, Δόρα, οἱ ἀρχισα νάνη-
συχῶ, μήπως χάρτης τὸ στοίχημα;

ΣΚΗΝΗ Δ'

(Ἡ Χαρίκεια κεντᾷ. Ὁ Γεώργος καὶ ὁ Τά-
κης εἰσέρχονται, μὲ ἔτακτα ἐνδύματα, μὲ ὕψος
δύσθυμον. Φιλονεικῶν χαμηλοφώνως, ὠθοῦντες ὁ
εἰς τὸν ἄλλον.)

ΓΕΩΡΓΟΣ (σιγᾶ).—Ἐσὺ φταῖς, σοῦ
λέγω!

ΤΑΚΗΣ (ὁμοίως).—Ὅχι, ἐσὺ φταῖς!

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ (ἐγγειροῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ
παρρηγοῦσα τὸν ἓνα κατὰ τὸ ἄλλο).—Τί
ἐπάθατε; Δὲν ἔχετε, βλέπω, ὕψος...
νικητῶν.

ΓΕΩΡΓΟΣ (προσπαθῶν νὰ γελάσῃ).—Ἄ,
ἔνοια σου, γιατί καὶ μεγαλύτεροι στρα-
τηγοὶ ἀπὸ μᾶς... καμμιά φορὰ...

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ.—Δὲν ἐπήρατε λοιπὸν τὴ
Λαίδουσιθ;

ΤΑΚΗΣ (θρηνηδῶς).—Ὅχι...οἱ Μπόερς...
ξηλαδὴ οἱ κλάδοι τῆς μηλιάς, εἶνε πολὺ
μυτεροί... (Δίνει τὸ χεῖρ του μὲ τὸ μανθί-
νι του.)

ΓΕΩΡΓΟΣ. Δὲν ἐπροφθάσαμε νὰ περά-
σωμε οὔτε τὸν Τουγέλα! Ἡ Λαίδου-
σιθ ἦταν ἀκόμη ψηλά... ποῦ νὰ τὴν
φθάσωμε!

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ.—Μὰ τί εἶνε τελοςπάν-
των αὐτὴ ἡ Λαίδουσιθ ποῦ κοπανᾷτε;

ΓΕΩΡΓΟΣ.—Νά, ἡ φωνὴ ποῦ εἶνε
ἔστὴν κορυφὴ τῆς μηλιάς.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Φάληρον, ἐν ἀπόγευμα ὥρατες ἡμέρας:
—Κικὴ, ἔδωκε πεντᾶρα ἔς ἐκεῖνον τὸν πτωχόν;
—Ναί, μαμμά, τοῦ ἔδωσα γιατί μοῦ το εἶπες.
Μόνυ μου δὲν θὰ τοῦ εἶδα ποτέ.
—Γιατί;
—Μὰ εἶνε πτωχὸς αὐτός, ποῦ καταβαίνει
καὶ ἔς τὸ Φάληρον;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου.

Ἀφελὴς ἐρώτησις τοῦ Τασοῦ:
—Μαμὰ, πότε θὰ μεγαλώσῃ καὶ τὸ μικρὸ μου
δάκτυλο νὰ γίνῃ σὰν τὰ ἄλλα;
Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Σπίετο Μονάχο

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΗΘΟΣ, πλῆθος ἐπιστολῶν αὐτὴν τὴν ἔδδο-
μᾶδα. Ἐβήγειν ἡ προσομία τῆς Δεκᾶτης Κυ-
ριακῆς, ἐπιλησίαζε καὶ ἡ λήξις τῆς προσομίας
τοῦ διηγματοῦ, καὶ μαζὶ μὲ τὰς Ἀπαντήσεις
των, οἱ φίλοι μου (κ' ἐκεῖνοι ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι
σπανιώτατα μοῦ γράφουν,) ἔλαθον ἀφορμὴν νὰ μοῦ
στείλουν καὶ ἀπὸ μίαν ἐπιστολήν. Διὰ τοῦτο ἔ-
σχηματίσθην ἓνας σωρὸς τριπλάσιος τοῦ συνήθους
ἔδδομαδιαίου, καὶ ἐπειδὴ, δυστυχῶς, δὲν εἶνε καὶ
ὁ χώρος τῆς Ἀλληλογραφίας τριπλάσιος, θάνα-
γκασθῶ νὰ μὴ ἀπαντήσω ἐμὴ δι' ὀλίγων εἰς τὰς
ἐπιστολάς αὐτάς, προτιμῶσα εἶτε ἐκεῖνας αἱ ὀ-
ποῖαι ἐνδιαφέρουν τὸν κύκλον μας πολὺ, εἶτε ἐ-
κεῖνας αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπὸ φίλους μου,
γράφοντας σπανίως ἢ διὰ πρώτην φοράν. Ἐπι-
κῶς οἱ τακτικοὶ φίλοι μου, ὅσοι ἔχουν συνη-
θῆρα τὴν εὐχαριστήσῃν τῆς ἀπαντήσεως, θὰ ὑ-
ποχωρήσουν αὐτὴν τὴν φορὰν εὐχαρίστως καὶ γεν-
ναίως ἀπέναντι τῶν ἄλλων συναδέλφων των.

Σήμερον, Ἐαρ τῶν Καρδιῶν, θὰ σ' εὐχαρι-
στήσω. Ἰδοὺ εἰς τὰς παραγράφους τὸ ψευδώνυ-
μόν σου — καὶ πρῶτον πρῶτον μάλιστα, — καὶ
ὄχι εἰς τὸ Γλυκὸ Φιλάκι, ὅπου δὲν σου ἀρέσει
τόσον... Φαντάσου ὅμως ἂν ὄλοι εἶχαν τὴν ἰδί-
αν ἀτίθειαν ἢ μᾶλλον — διότι ὄλοι ἴσως τὴν ἔ-
χουν, — ἂν τὴν διετύπωναν μὲ τόσα παράπονα!

Ἐγὼ, ἡ ὁποία δὲν θέλω νὰ πικραίνωνται τὰ κα-
λὰ μου παιδιὰ, θὰ ἠγαγκάζωμιν νὰ τα εὐχαρι-
στήσω καὶ ξεύρεις τί θὰ ἐγίνετο τότε; Ἡ Ἀλ-
λογογραφία θὰ ἄρχιζεν ἀπὸ τὴν τρίτην σελίδα καὶ ἡ
βλῆ δὲ περιωρίετο εἰς τὰς δύο πρώτας! Ἐννοεῖ-
ται, οἱ τοιοῦτον φύλλον δὲν θὰ ἐνδιέφερε πλέ-
ον κανένα, οἱ συνδρομηταὶ ὄλοι θὰ παρητούτο
καί... ἀντὶ Διάπλασις! Συλλογιστοῦ λοιπὸν πόσον
ἐγωιστικὴ εἶνε ἡ ἀτίθειός σου, διότι, τὸ ἐπαναλαμ-
βάνω, τὴν ἔχουν ὄλοι, καὶ κανένας ἔχει τὰ ἑ-
καταδικαίωματα μὲ σέ, καὶ ἀπὸν με εἰς τὸ ἔ-
ξῃ: νὰ κάμωμιν ὅ,τι πρέπει. Ὅταν εἶνε ἀνάγκη
ὅπως σήμερον, (ποῦ εἶχα νὰ σου εἴπω τόσα,)
θὰ σου ἀπαντῶ εἰς τὰς παραγράφους: ὅταν ἔχω
νὰ σου εἴπω ὀλίγα, θὰ σου ἀπαντῶ εἰς τὸ Γλυκὸ
Φιλάκι. Πίστευσε δέ, οἱ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖ-
ον ἀπαντῶ, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀ-
γάπην, ποῦ τρέφω πρὸς τοὺς φίλους μου. Μὴ νο-
μίξῃς οἱ ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποῖους ἀπαντῶ μ'
ἐντὶ Γλυκὸ Φιλάκι, τοὺς ἀγαπῶ ὀλιγώτερον;
Ἄ, μπᾶ! εἶνε πολὺ ἐσφαλμένη ἰδέα, καὶ ὅσοι
τὴν ἔχουν, νὰ τὴν ἀφίσουν.

Φιλέρημον Ἰορ[Ε] εἶνε περιττὸν νὰ σου εἴπω
πόσον μ' εὐχαρίστησεν ἡ ὥρα καὶ ἐκτενὴς ἐπι-
στολή σου, κατόπι τῆς πολυήμερου ἀσθενείας σου.
Δὲν ἀμφιβάλω, οἱ με ὀλίγον κόπον θανάτην ἠ-
σῆς τὰς ἐλλείψεις τῶν μαθημάτων. Ὅσα σου συ-
στήσω ὅμως — ἐπειδὴ γνωρίζω τὸ φιλικόν σου,
— νὰ μὴ καταβάλῃς ὑπερβολικὸς κόπος, τῶρ
ἀκόμη, ποῦ εἶσαι ὀπισθεῖσθαι ἀδύνατον ἀπὸ τὴν
ἀσθένειαν.

Μεθίμα τῶν Ἐαρος, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον
σοῦ ἐξέλεξα, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ.
Ὁ κ. Φαίλων σ' εὐχαρισεῖ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη
γράψεις περὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν Περσιπᾶτων. Δέ-
χομαι μετὰ χαρᾶς τὸν ἀδελφόν σου καὶ τοῦ ἐγ-
κρίτου σήμερον τὸ ψευδώνυμον, μὲ μίαν μικρὰν
μεταβολήν, τὴν ὁποίαν ἔκρινα ἀναγκαίαν πρὸς
ἀποφυγὴν συγχύσεως.

Φουσκωθαλασσῶν (Μ. Κ.) ἰδοὺ ἡ ὥραία «προ-
σωπία» μὲ τὴν ὁποῖαν θὰ εἰσέλθῃ καὶ πάλιν εἰς
τὸν κύκλον μας. Εἶμαι βεβαία οἱ θὰ τὴν τι-
μήσῃς.
Ἐγὼ ἓνα προαίτημα, Γρονιᾶρα: μοῦ φαί-
νεται οἱ μετενόησες δι' αὐτὰ ποῦ ἔγραψες διὰ
τὸν καίμενον τὸν Ἄναβιν, καὶ δὲν θέλω νὰ σε
λυπήσω, λέγουσα μέχρι ποίου βαθμοῦ ἐλυπήθῃ
τὸ φιλικόν σου παιδί... Σὺ ἀπαντᾷς μόνον, οἱ
τὰ Βραβεία δὲν ἀπαντᾷς ὁ Ἄναβιν, ἀλλ' ἐ-
γὼ καὶ οἱ, ἂν ἐθάρθευα μόνον κατὰ συμπάθειαν,
ἂν ἤθελα νὰ μὴ εἶναι τῶν βραβείων, τὴν πρὸς
ἐμὲ ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὀρισμένως φίλων
μου, πίστευσε οἱ πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχες βραβευθῆ
καὶ σὺ, διότι πρὸ πολλοῦ σὲ θεωρῶ ἀπὸ τὰς
θερμοτάτας μου φίλας. Ἄλλ' εἰς τοὺς Διαγωνι-
σμούς, βλέπεις, δὲν λαμβάνεται τίποτε ἄλλο ὑπ'
ὄψιν, παρὰ ἡ σχετικὴ ἀξία τῶν ὑποβαλλομένων
ἔργων, ἐκ τῶν ὁποίων βραβεύεται τὸ σχετικῶς
καλλίτερον, οἰοῦσθι ποτε καὶ ἂν εἶνε.

Μυστηριώδη, διατὶ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς τό-
σον καιρὸν;
Ἀγγελε τῆς Εὐτυχίας (Α. Μ.) δεκτὸν τὸ
νέον σου ψευδώνυμον καὶ [Ε] διὰ τὴν ὥραν
σου ἐπιστολήν.

Εἶσαι δικαιολογημένη, Ταυτέτη, διὰ τὴν σιω-
πήν σου. Πολὺ μ' ἐφάρδρυνε τὸ ἐπιστόδιον τῆς
συντήσεώς σας περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ τῶν δύο ἢ
ἑξῆ Ἐγγῶν Ἀυτοκράτορος, ὁ Γωλιτέρος ἢ ὁ
Γκῦ. Ποῖα εἶχε δίκαιον... αὐτὸ πλέον θὰ φαγῇ
εἰς τὸ τέλος, διότι πολλὰ ἀπρόοπτα θὰ παρου-
σιασθῶν αὐτὸ τὸ μυστήριον.

Γεώργιε Ν. Βαλοαῆ, ἔχεις δίκαιον, καὶ
ἦτο περιττὸν νὰ στείλῃς δραχμὴν, ἀρ' οἱ πρῶ-
τὴν φορὰν σὺ θὰ ἐλάμβανες ψευδώνυμον. Ἀλλὰ
τὴν νὰ ἐνθυμῶμαι τί ψευδώνυμα ἐπρέπεις;
Γράψε μοῦ τα πάλιν, σὲ παρακαλῶ.

Ναυαρχίς τῶν Πόρων, δεκτὸν. Διὰ κάθε Ξε-
σπᾶθωμ λαμβάνει κανεὶς ἐν Γραμματίων ἀξίας
μιάς δραχμῆς, ὥστε ἂν εἶχες τοιοῦτον, ἡμπο-

ροῦσε νὰ το στείλῃς ὡς δικαίωμα ἀλλαγῆς ψευ-
δωνύμου.

Μακρομοκό, δεκτὸν αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΘΩΝ

Ἡ Ἰουστὴ Α. Ματρώου [ΕΕ] μοῦ ἔστειλεν
7 δραχμάς, διὰ τῶν ὁποίων ἐνέγραφα τὴν ὑπὸ
τῆς Γλυκείας Καρδιάς συσταθεῖσαν πτωχὴν
κόρην.

Ὁ Ρόδιος Ἐθελοντῆς μοῦ συνιστᾷ θερμῶς
δύο πτωχὰ παιδιὰ ἐκ Ρόδου, πολὺ ἐπιμελῆ καὶ
φιλόμουσα. Θὰ μοῦ στείλῃ κανεὶς νὰ τα ἐγ-
γράψω;

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι
μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς
τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους:
Ζιζάνιον τῶν Πειραιῶς, Τραφᾶλχαρ (Κ. Φ.
αὐτὸ ἦτον ἐλευθέρων καὶ κατάλληλον) Ἰρῶμα
τῆς Ἐλπίδος (Α. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα) Σελμα-
γιζοττα Ἀστέρτα (Ι. Θ. ὁμοίως) Μαντέιον
Λεβαθεῖας (Α. Δ.) Καλλίφωνον Ἀρσακείδα
(Α. Β.) Περιλίπτον Ὀρραῖον (Α. Δ.) Ἐρου-
θῶν Μελάνην (Α. Χ. αὐτὸ μοῦ ἤρεσε καλ-
λίτερα τὸ ἄλλο ποῦ ἐπροτιμοῦσε, πολὺ ζενικόν
καὶ ἀνεκφραστον) Ἀμμένα τῆς Πύλου (Δ. Κ.
Σμυρνιωτάκι (Σ. Δ.) Τηρέα (Κ. Κ.) Μαγ-
κήν Εἰκόνα (Δ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα τὸ ψευδῶ-
νυμον τοῦτο ἐσημείωσα καὶ εἰς τὴν Ἀπάντησιν
σου διὰ τὴν Κυριακὴν) Ἐθισκίλλιον Δένδρον
(Χ. Π.) Κυκλάμιον τῆς Ζακύνθου (Α. Δ.
Ρ.) Γιοσεμὶ τῆς Λίου (Μ. Β. αὐτὸ ἐξέλεξα)
Σπήλιον τῆς Δίρρης (Σ. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα)
καὶ Τρελλῆν Ξανθοῦσαν (Ε. Π.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: Ἡ Ἀσπασμο-
τοπούλα δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Σαλωτίτικης
Ἐλπίδος προαίτησιν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμενεῖ
— ἡ Ρωσικὴ Καρμελίνα πληροφοροῦσῃν Πειραι-
κῆν Ἀδραν, δι

